

R.D. Iacobi Marchantii Vitis Florigera

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

46. In eodem Festo, unica. Sub arbore malo suscitavi te, ibi corrupta est mater tua, ibi violata est genitrix tua, pone me ut signaculum super cor tuum, &c. Cant. 8.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56381)

LECT. 45.

DE HODEM FESTO.

De conversione S. Aug. in horto sub arbore. Multa memoratu digna juxta arbores peracta.

1. Gen. 18.

2. Gen. 21.

3. Gen. 34.

4. 3. Reg. 19.

5. Luc. 19.

Sub arbore Malo suscitari te, ibi corrupta est Mater tua, ibi violata est genitrix tua. Pone me ut signaculum super cor tuum, &c. Canticum 8.

Multa legimus factis in Literis juxta arbores peracta, quae sunt memoratu digna, nec à nostro proposito aliena.

1. *In primis* sedebat Abraham sub Quercu in ipso fervore diei, dum ei apparent tres viri, quibus dicit: *Afferam paucillum aquae, & lavate pedes vestros, & requiescite sub arbore. Ponamque buccellam panis, & confortate cor vestrum, postea transibitis.* Agnovit autem postea Abraham, ex sermone, fulgore, majestate, quinam essent illi, quidam cum divertent. Unde postmodum exorat pro Sodoma liberatione, cum ei secretum coeleste aperuisset Deus.

2. *Secundo*, Cum Agar erraret in solitudine cum puero suo Ismaele, filio Abrahæ, & consumpta esset aqua in urte, abiecit puerum subter unam arborem, & abiit, sedique è regione procul dicens:

3. *Terzio*, Jacob postquam luctatus esset cum Angelo, & evasisset multas tribulationes, monitus est ascendere in Bethel, & altare erigere Domino. Prius autem omnia idola domus suæ & in aures eorum infodit subter terebinthum; hoc est, aures & argentea ornamenta idolotum, ut oblivioni traderentur.

4. *Quarto*, Elias fugiens Jezabelis persecutionem, & altu & lassitudine confectus projecit se sub arborem. At ibi mox excitatus est ab Angelo, & pane submeritorio cum vasculo aquæ confortatus, iustusque est progressus in montem, ubi Deum erat allocutus in solitudine apparentem in sibilo auræ tenuis.

5. Hæc quidem in veteri Testamento. In novo autem, notata digna est Ficus illa & arbor, sub qua jacebat Nathanaël aliquid secretum agens, forte lectiori sacre vel orationi vacans, de quo Dominus: *Antequam Philippus vocaresse, cum esses sub ficu, vidi te.* Ab illo intuitu sub ficu, initiatio quædam fuit conversionis ejus ad agnitionem Christi & veritatis fidei.

6. Sic etiam non sine mysterio Zachæus à Christo vocatur, dum arborem Sycomororum ascendisset, ut Christum videret; de qua jubetur festinanter descendere, & illum in domum suam accipere, ut benedictione repletur, & fiat filius Abraham. Ergo & ab arbore sumptis exordium conversio ejus ad Christum. De qua arbore multa Christiane philosophantur SS. Patres. Inter hos S. Gregorius sic di-

cit: *Sycomororum ficus fatua dicitur, Puffillus Zachæus Sycomororum subit, & Dominum vidit, quia qui mundi stultitiam humiliter eligunt, ipsi Dei sapientiam subtiliter contemplantur. Quid in hoc mundo stultitiae, quam amissa non querere, possessa rapientibus relaxare, nullam pro injuria injuriam reddere, sed patientiam exhibere? Per Sycomororum ergo Dominus transtiens cernitur, quia per hanc sapientiam stultitiam, est necdum ut est solidus, jam tamen per contemplationis lumen Dei sapientia quasi in transitu videtur.*

Augustinus nostri sancta ad Deum conversio etiam juxta arborem in horto contigit, prout ipsemet describit Confess. lib. 8. cap. 6. Audiverat ex ore eujusdam Potitiani duos Nobiles in horto contiguos ad mœnia Trevirensis deambulantes, cum ibi invenissent in quadam casa vitæ S. Antonii codicem, mox immutatos fuisse admirabili dextera Excelli, atque deferta Imperatoris aula illico arripuisse religiosum institutum. Et ambo habebant Sponsas, Quæ postquam hoc audierunt, dicaverunt & ipsæ virginitatem. O felix hortus, felices arbores; sub quibus adeo admirabilis conversionis fructus subito enatus est, subito quoque ad maritatem productus!

Audita autem hac narratione, mirè commotus fuit interior Augustinus, ita ut de se sic ipse dicat lib. 2. cap. 7. *Tu in ista verba hæc resorgebas me ad me ipsum, auferens me à dorso meo, ubi me posueram, dum nollem me attendere; & confisus me ante faciem meam, ut viderem quam turpis essem, quam distorsus, & fordidus, & maculosus, & ulcerosus. Et videbam, & horrebam, & quò à me fugerem, non erat. Ita rodebar insus, & confundebat pudore horribili vehementer.* Terminato autem sermone, & abeunte Potitiano, in illa grandi rixa interioris domus suæ, vultu & mente turbatus, sic invadit Alipium. *Quid patimur? quid est hoc? quid audisti? Surgens indolenti, & caelum rapiens, & nos cum doctrinis sine corde, ecce ubi voluimus, in carne & sanguine? His dictis abiit in hortum, ubi nemo audiret, aut impediret ardentem irem tumultuantis pectoris, frementis salubriter, & indignantis sibi ipsi, quod non iret resolutio vestigio in placitum Dei. Alipius verò pedem intulit post pedem in hortum; & ipse secedens, & cum Augustino sedens. Tandem post longam spiritus & carnis luctam, quæ ibi patiebatur, sic de se prolequitur ibid. cap. 12.*

Ubi verò à fundo arcano alta consideratio contraxit. & congestis totam miseriam meam in confectum cordis mei, oborta est procella ingens, ferens ingentem imbrem lacrymarum. Et ut totum effunderem cum vocibus suis, surrexi ab Alipio, & cessi remota quam ejus mihi onerosa esse posset presentia. Mansi ergo ille ubi sedebamus, nunc suspens. Ego sub quadam ficu arbore straxi me; & dixi habens lacrymas, & proruperunt summa lacrymarum, acceptabile sacerdotum suum & dicit. Uspicua Domine? Quamdiu eras, & quomodo? Quare non in hac quare non hac hora sint turpiter mea? Dicitur...

